

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobce: **Ing. Z. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných: 1) B., s. r. o., IČO: xx, zastoupené Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1, 2) Ing. L. F. a 3) Ing. K. F., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2012, č. j. 130703/2012/KUSK, sp. zn. SZ 099204/2012/KUSK REG/Vo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2012, čj. 130703/2012/KUSK, sp. zn. SZ 099204/2012/KUSK REG/Vo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku ve výši 3.000 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 12. 11. 2012 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zčásti změněn výrok rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy, stavebního úřadu ze dne 29. 11. 2011, čj. OVP-5708/2011, sp. zn. Výst.4844/2010-KU, jímž byla osobám zúčastněným na řízení 1), 2) a 3), a dále Z. V., a Š. S., dodatečně

povolena stavba „objekt občanské vybavenosti“ na pozemku st. p. xx, parc. č. xx v k. ú. Velké Přílepy (dále též „dodatečně povolovaná stavba“). Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se neztotožnil s odvolacími námitkami žalobce brojícími proti shora specifikovanému rozhodnutí stavebního úřadu, které směřovaly proti rozporu stavby s rozhodnutím stavebního úřadu o dělení pozemků a umístění stavby ze dne 2. 9. 2002, čj. Výst.328/2-1795/02-Km (dále též „územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002“), dále proti nesouladu stavby se schváleným situačním plánem a nakonec i proti způsobu zamýšleného využití plochy pro vjezd. Dle žalovaného z § 129 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 281/2009 Sb., nevyplývá, že by v daném řízení měl stavební úřad posuzovat soulad dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím. V konkrétní situaci, kdy textová část územního plánu přímo odkazuje na určité územní rozhodnutí, se žalovaný přiklonil k názoru, že územní plán nelze směřovat s konkrétním úkonem správního orgánu (územní rozhodnutí) do jednoho celku, a proto ani požadavek na dodržení územního rozhodnutí jako součásti územního plánu nemá oporu v zákoně. Žalovaný rovněž přisvědčil argumentaci stavebního úřadu ohledně vjezdu na nově navržená parkovací stání, kterou považoval za dostatečnou a přesvědčivou. Z tohoto důvodu žalovaný žalobcovým odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu věcně potvrdil a přistoupil pouze k odstranění formálních chyb ve výroku, kdy datum „19. 1. 2000“ nahradil datem „9. 4. 2009“ a pojem „stavební povolení“ nahradil pojmem „dodatečné povolení stavby“.

Žalobce v návaznosti na citaci odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného v žalobě především uvedl, že v územním plánu (Velké Přílepy - čístopis územního plánu 11/94) je oblast, kde se uvedená stavba vyskytuje, označena jako zóna nové výstavby, což je dle jeho názoru v souladu s vyjádřením stavebního úřadu. Dle žalobce je zřejmé, že územní plán 11/94 akceptuje zmiňované územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 jako svou integrální součást, a proto má-li žalovaný zkoumat soulad předmětné stavby s územním plánem, pak jediný relevantní podklad k tomuto zkoumání je právě toto územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002. Žalobce proto soudí, že argumentace žalovaného je chybná a protizákonná, což opět zdůraznil citací části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týkající se vlivu daného územního rozhodnutí na podmínky dodatečného povolení stavby, a dospěl k závěru, že tato argumentace popírá logické souvislosti územně plánovací dokumentace. Žalobce dále poukázal na blíže neoznačený přípis stavebníků, z něhož citoval, že „*V grafické příloze výše uvedeného územního rozhodnutí není přesně specifikována výška ani zastavěná plocha, lze jen odhadnout, že se jedná o budovu nepravidelného půdorysu se zpevněnými plochami o vlkové výměře cca 400 m²*“. Dle žalobce je shora citované tvrzení nepravdivé, protože v grafické příloze je zřetelně zakreslena stavba pravidelného šestibokého půdorysu o průměru 12 metrů, což odpovídá zastavěné ploše 114 m². Plocha v okolí tohoto objektu je zřetelně označena jako letní terasa. Jedná se tedy o zpevněné plochy náležící k objektu občanské vybavenosti. V návaznosti na výše uvedené tedy žalobce usoudil, že dodatečně povolená stavba svým účelem mnohonásobně přesahuje účel stavby schválené územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 a svými půdorysnými obrysy daleko přesahuje její půdorysný obrys. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 včetně jeho grafické přílohy označené žalobcem jako situační plán pro zastavěné území. Z výše uvedených důvodů pak žalobce navrhl nejen to, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, ale rovněž navrhl znění výroku rozhodnutí stavebního úřadu, jehož vydání by měl soud stavebnímu úřadu naříditi.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v odůvodnění jeho rozhodnutí, tedy uvedl, že v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad neposuzuje, zda je stavba též v souladu s vydaným územním rozhodnutím. Dodal, že stavební zákon umožňuje za podmínek uvedených v § 129 dodatečně povolit i tzv. „černou stavbu“, přičemž z těchto podmínek nelze nijak dovodit povinnost stavebního úřadu zkoumat soulad „černé stavby“ s územním rozhodnutím (bylo-li vůbec nějaké v daném území vydáno). V tomto konkrétním případě však došlo ke specifické situaci, kdy při schvalování územního plánu v roce 1996 byl jako jeden z regulativů územního plánu (které byly následně vyhlášeny obecně závaznou vyhláškou) stanoven odkaz na konkrétní územní rozhodnutí. Takto stanovený regulativ je dle žalovaného jednak v principu nesprávný (územní plán řeší využití ploch, nikoliv umístění konkrétních staveb). Navíc z hlediska rozvoje obce značně nepraktický, neboť lze dovodit, že bazírování na tomto regulativu znamená pro dané území faktickou stavební uzávěru, kdy by nebylo možno provést žádnou změnu stavby, neboť územní plán by požadoval dodržení původního územního rozhodnutí. Dle žalovaného je tedy zmiňovaný regulativ vadný, a proto jej stavební úřad při posuzování přípustnosti stavby nezohlednil, což je v souladu i se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 7 As 144/2012. Žalobu proto považuje za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

Z osob zúčastněných na řízení se k žalobě vyjádřila pouze osoba zúčastněná 1). Po rekapitulaci průběhu řízení uvedla, že žalobce není k žalobě aktivně legitimován. Poukázala na právní úpravu aktivní legitimace pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého je jednou z podmínek pro podání žaloby povinnost tvrdit zkrácení na svých právech. Dle osoby zúčastněné 1) však takové tvrzení v podané žalobě zcela absentuje. Samotný nesouhlas žalobce se závěry, resp. odůvodněním napadeného rozhodnutí, neznámá nezákonnost zásahu. Osoba zúčastněná se rovněž ztotožnila s názorem žalovaného ohledně závaznosti územního rozhodnutí při dodatečném povolování stavby. V souvislosti s tím shrnula podmínky dodatečného povolování staveb, vymezila legální definici územně plánovací dokumentace včetně rozsahu závaznosti územního plánu a nakonec zmínila systematické zařazení územního rozhodnutí v zákoně. Dospívá přitom k závěru, že při rozhodování o dodatečném povolení stavby nezkoumá stavební úřad soulad stavby s územním rozhodnutím, ale pouze s obecnějšími nástroji územního plánování, a to dle požadavku § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona s územně plánovací dokumentací, zejména pak s územním plánem. Překážkou dodatečného povolení stavby tedy vzhledem ke shora uvedenému není umístění stavby v rozporu s územním rozhodnutím (rozhodnutím o umístění stavby), protože tento rozpor sám o sobě neznámá, že je stavba také v rozporu s územně plánovací dokumentací. Z tohoto důvodu považuje osoba zúčastněná první žalobní námitku za nedůvodnou. V návaznosti na to považuje za nedůvodnou též druhou žalobní námitku týkající se skutečnosti, že stavba přesahuje účel a půdorysný obrys stavby dle územního rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002, která se věcně přímo odvíjí od první žalobní námitky. S odkazem na výše uvedené osoba zúčastněná 1) shrnula, že žalobce v žádném z žalobních bodů neuvádí skutkové ani právní důvody, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že výrok napadeného rozhodnutí je nezákonný nebo nicotný, a proto navrhla zamítnutí žaloby a současně požaduje, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Ze správního spisu soud v dané věci zjistil následující relevantní skutečnosti:

Na základě žádosti osoby zúčastněné 1) ze dne 7. 4. 2009 bylo u stavebního úřadu zahájeno řízení o dodatečném povolení výše již označené stavby objektu občanské vybavenosti. V průběhu tohoto řízení žalobce společně s dalšími účastníky řízení uplatňoval námitky, zejména proti užívání stavby a jejímu vlivu na okolí. Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. Výst.332/5-791/09-KU, stavební úřad schválil osobám zúčastněným 1), 2) i 3), Z. V. a Š. S. dodatečné povolení stavby. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2009, čj. 172561/2009/KUSK, toto rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zrušil pro nepřezkoumatelnost a vrátil jej stavebnímu úřadu k novému projednání. V pokračujícím řízení u stavebního úřadu žalobce uplatnil v rámci svého podání ze dne 15. 2. 2010 námitky proti dodatečnému povolení stavby, jež se týkaly nesouladu stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 a současně vlivu stavby na okolí. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 15. 7. 2010, čj. OVP-2232/2010 opět schválil dodatečné povolení stavby. Na základě odvolání žalobce však žalovaný svým rozhodnutím ze dne 13. 11. 2010, čj. 184331/2010/KUSK rozhodnutí o dodatečném povolení stavby opět zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. Důvodem zrušení byl jednak zjištěný nesoulad s požadavky vyhlášky č. 137/1998 Sb. a dále též nedostatek odůvodnění ze strany stavebního úřadu. V novém řízení stavební úřad vyzval žadatele k předložení chybějících podkladů a k úpravě projektové dokumentace. V daném řízení stavební úřad opět obdržel dne 19. 9. 2011 žalobcovo podání obsahující námitky proti dodatečnému povolení dané stavby. Tyto námitky se předně týkaly nesouladu stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002 (plocha stavby více než dvojnásobně překračuje zastavěnou plochu občanské vybavenosti dle situačního výkresu) a dále brojily proti nedostatečné kapacitě pro parkování.

Dne 29. 11. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí pod čj. OVP-5708/2011, sp. zn. Výst.4844/2010-KU, ve výroku označené jako „stavební povolení“, jímž osobám zúčastněným, Z. V. a Š. S. dodatečně povolil provést danou stavbu a stanovil podmínky pro její provedení. Výrokem III. tohoto rozhodnutí stavební úřad též zamítl námitky žalobce a dalších účastníků řízení. K námitkám žalobce stavební úřad konstatoval, že daná stavba není v rozporu s územním rozhodnutím ani s územním plánem obce Velké Přílepy, k čemuž dále uvedl, že „... Stavba je umístěna v území určeném územně plánovací dokumentací (územním plánem obce Velké Přílepy) k zástavbě. Jedná se funkční celek Zóna výstavby A,B – priorita I. S regulativem – realizovat zástavbu v souladu s vydaným územním rozhodnutím (H-SYSTÉM). Územní rozhodnutí pro tuto lokalitu vydané dne 2-9-2002 pod č. j. Výst. 328/2-1795/02-Km určuje pozemky k zástavbě řadových rodinných domů sestavených do řetízkového uskupení a řadových domů a objektů občanské vybavenosti. Podmínkou je, že objekty občanské vybavenosti budou situovány do středu západní části lokality a při stávající komunikaci III (za obslužným chodníkem). Ve výše uvedeném územním rozhodnutí není dáno, že přílohou je grafická část či situace. ...“. Dále stavební úřad uvedl, že předmětná stavba se nachází v ploše pro občanskou vybavenost, s doplněním, že pojem občanská vybavenost není nikde přesně definován a lze si pod ním představit různé typy staveb s rozličným způsobem využití.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že se způsobem vypořádání svých námitek nesouhlasí, a i nadále trval na tom, že půdorys dodatečně povolené stavby přesahuje plochu vymezenou v územním rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 a na nedostatečnost kapacity parkování. Žalovaný těmto odvolacím námitkám nepřisvědčil a rozhodnutím napadeným touto žalobou (ze dne 17. 8. 2012, č. j. 130703/2012/KUSK, sp. zn. SZ 099204/2012/KUSK REG/Vo), rozhodnutí stavebního úřadu věcně potvrdil. Na rozdíl od

stavebního úřadu však vyšel z úvahy, že žádné územní rozhodnutí nelze považovat za součást územního plánu a z § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nevyplývá, že by stavební úřad měl posuzovat soulad dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím (*obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí viz výše*).

Součástí správního spisu je rovněž územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002, čj. Výst.328/2-1795/02-Km, které žalobce v průběhu správního řízení opakovaně předkládal na podporu svých tvrzení. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti společnosti B. s. r. o., t. č. sídlem xx, zastupující vlastníky dotčených pozemků (v rozhodnutí blíže nespecifikovaných). Předmětem tohoto územního rozhodnutí bylo jednak dělení pozemků parc. č. xx a xx v k. ú. Velké Přílepy a dále umístění stavby řadových rodinných domů na těchto pozemcích. Ve správním spise nejsou založeny žádné podklady ani jiné údaje týkající se řízení, z něhož toto územní rozhodnutí vzešlo, nicméně s ohledem na jeho datum je zřejmé, že bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění novely č. 254/2001 Sb. (dále jen „starý stavební zákon“). K tomuto územnímu rozhodnutí je přiložen i situační výkres obsahující grafické znázornění stavu území „Velké Přílepy – lokalita Za Zahradami“, jehož součástí je i plocha, na níž se má nacházet dodatečně povolovaná stavba. Jak je v rámci tohoto rozhodnutí výslovně uvedeno, „*Rozdělení pozemků pro stavbu řadových domů a komunikace bude provedeno dle návrhu vyznačeného v situaci*“.

Krajský soud v Praze na rozdíl od osoby zúčastněné neměl pochybnosti o legitimaci žalobce k podání této žaloby ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 156/126 v daném k. ú., který přiléhá k pozemku parc. č. 156/233, na němž se nachází dodatečně povolovaná stavba), a proto přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků ve stanovené lhůtě nereagoval na výzvu soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, lze mít za to, že jejich souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání je dán (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud proto přistoupil k rozhodování věci samé bez nařízení jednání. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobcem vznesené žalobní námitky se v projednávané věci týkají (ne)souladu dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002. Jak plyne ze shora reprodukováného správního spisu, žalobce v odvolání brojil mimo jiné proti způsobu, jakým stavební úřad vypořádal jeho námitku upozorňující právě na nesoulad stavby s tímto územním rozhodnutím. Zatímco stavební úřad dospěl k závěru, že v daném územním rozhodnutí není dáno, že jeho přílohou je grafická část či situace, a jinak není dodatečně povolovaná stavba s tímto rozhodnutím v rozporu, žalovaný nevyhověl odvolání žalobce s tím, že při dodatečném povolování stavby nebylo možno zmiňované územní rozhodnutí nijak zohledňovat. Podle žalovaného územní rozhodnutí není výslovně zmiňované mezi akty vyjmenovanými v § 129 odst. 2 stavebního zákona, k nimž je povinen stavební úřad při dodatečném povolování stavby přihlížet, přičemž územní rozhodnutí nelze považovat za součást územně plánovací dokumentace, byť regulativ územního plánu obce Velké Přílepy obsahuje ustanovení odkazující na vydané územní rozhodnutí. Podle názoru Krajského soudu v Praze však tato argumentace žalovaného nemůže obstát.

Předně je třeba zdůraznit, že ačkoliv správní orgány obou stupňů nepřisvědčily námitkám žalobce týkajícím se nesouladu dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím ze dne 2. 9. 2002, v průběhu celého správního řízení nijak nezpochybovaly, že se toto územní rozhodnutí týká stejné lokality, ve které je dodatečně povolovaná stavba umístěna. Jak již bylo výše uvedeno, stavební úřad sice v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil, že v uvedeném územním rozhodnutí „...*není dáno, že přílohou je grafická část či situace...*“, avšak stejně jako později žalovaný nevyslovil pochybnost o tom, že by se toto územní rozhodnutí netýkalo ploch, na nichž došlo k dodatečnému povolení stavby. Navzdory tomu však žalovaný vyšel z úvahy, že při dodatečném povolování stavby není třeba k obsahu územního rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 přihlížet, neboť ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona neuvádí územní rozhodnutí mezi podmínkami pro dodatečné povolení stavby, které musí stavebník či vlastník stavby prokázat. Osoba zúčastněná 1) pak tuto úvahu dále podpořila s tím, že územní rozhodnutí nelze podřadit pod pojem územně plánovací dokumentace výslovně uvedený v § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

Podle ustanovení § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (tj. v době rozhodování žalovaného i stavebního úřadu), „*stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) [tj. stavbu, u níž bylo nařízeno její odstranění stavby – pozn. soudu] lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území.*“ Jak vyplývá z citovaného ustanovení, před textem obsahujícím výčet správních aktů, se kterými by dodatečně povolovaná stavba neměla být v rozporu, je obsaženo slovo „zejména“, což signalizuje, že jde o demonstrativní výčet. To znamená, že stavební úřad při dodatečném povolování stavby zkoumá její případný rozpor i s jinými záměry územního plánování než jen s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území. Zdejší soud je toho názoru, že do množiny pojmu „záměry územního plánování“, uvedeného v citovaném ustanovení § 129 odst. 2. písm. a) stavebního zákona, spadá i územní rozhodnutí, které je systematicky zařazeno v části třetí stavebního zákona (resp. části první starého stavebního zákona) nazvané územní plánování. Z tohoto důvodu nelze *a priori* vyloučit, že při dodatečném povolování stavby bude zapotřebí přezkoumat i její možný rozpor s územním rozhodnutím, které bylo pro danou lokalitu vydáno. To platí tím spíš pro rozhodnutí vydané za účinnosti starého stavebního zákona, jehož přílohou je též grafický regulativ zahrnující též plochy, na nichž se má nacházet dodatečně povolená stavba. Pojem „záměry územního plánování“ užitý v ustanovení § 129 odst. 2. písm. a) stavebního zákona je obsahově širší nežli pojem „územně plánovací dokumentace“. Přestože osoba zúčastněná 1) správně poznamenala, že územní rozhodnutí nespadá pod pojem územně plánovací dokumentace [tím se dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona skutečně rozumí pouze zásady územního rozvoje, územní plán a regulační plán], nemění tento závěr nic na tom, že pojmy „územní rozhodnutí“ a „územně plánovací dokumentace“ spadají pod zastřešující pojem „záměry územního plánování“ užitý v ustanovení § 129 odst. 2. písm. a) stavebního zákona. S osobou zúčastněnou 1) lze tedy souhlasit potud, že umístění stavby v rozporu s územním rozhodnutím samo osobě skutečně nemusí znamenat též rozpor stavby s územně plánovací dokumentací. Tím ovšem není vyloučeno, že by se k případnému rozporu dodatečně povolované stavby s územním rozhodnutím nemělo přihlížet samostatně (tzn. bez ohledu na soulad či rozpor s územně plánovací dokumentací). Jak totiž bylo vysvětleno výše, výčet obsažený v ustanovení § 129

odst. 2 písm. a) stavebního zákona je pouze demonstrativní, a proto případný rozpor dodatečně povolované stavby je možno posuzovat i ve vztahu k jiným záměrům územního plánování než k těm, které jsou v tomto ustanovení výslovně uvedeny.

Shora podanému výkladu svědčí i pozdější novelizace stavebního zákona, neboť s účinností od 1. 1. 2013 je v ustanovení upravujícím dodatečné povolování staveb již explicitně uvedeno, že dodatečně povolovaná stavba nesmí být v rozporu též „...s předchozími rozhodnutími o území“ [srov. § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, po účinnosti novely č. 350/2012 Sb.]. Zmiňovaná novela tak do výčtu správních aktů, vůči nimž je třeba posuzovat případný rozpor dodatečně povolované stavby, výslovně zařadila též předchozí rozhodnutí o území (tj. územní rozhodnutí, popř. územní souhlasy). Tím se do speciálního ustanovení upravujícího dodatečné povolování staveb v zásadě promítly obecné povinnosti, které měly stavební úřady při přezkoumávání žádostí o povolení provést stavbu už v době před shora zmiňovanou novelizací (srov. např. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012).

Lze tedy shrnout, že pokud žalovaný (ani stavební úřad) v průběhu řízení nezpochybnil dopad územního rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 na lokalitu, v níž se nachází dodatečně povolovaná stavba, pak současně nemohl žalovaný odmítnout přezkoumat soulad dodatečně povolované stavby s tímto územním rozhodnutím jen proto, že ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona se o územních rozhodnutích výslovně nezmiňuje.

Neudržitelný je podle zdejšího soudu též závěr žalovaného o tom, že v regulativu územního plánu nelze stanovit odkaz na konkrétní územní rozhodnutí. Především je třeba připomenout, že vydání územního plánu náleží do samostatné působnosti obce [§ 47 odst. 1 a § 54 odst. 2 stavebního zákona; § 26 odst. 2 starého stavebního zákona v návaznosti na § 35 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů], jedná se tudíž o realizaci výkonu práva na samosprávu (srov. čl. 100 Ústavy). Z tohoto důvodu nelze omezovat obec nad rámec výslovného znění zákona tak, aby si do regulativů vyjadřujících závaznou část územního plánu (srov. § 29 odst. 1 stavebního zákona) umístila odkaz na podmínky uvedené v konkrétním rozhodnutí, které již bylo pro dané území vydáno. To je představitelné právě v případě územních rozhodnutí vydávaných za účinnosti starého stavebního zákona, jež mohla být vydána i v případě neexistence územně plánovací dokumentace, opatřil-li stavební úřad jiné podklady nezbytné pro jeho vydání (srov. § 37 odst. 1 stavebního zákona). Jakkoli se takové řešení může zdát nepraktické a nevhodné, bezpochyby je nelze obci (odpovědné za vydání svého vlastního územního plánu a rozvoj svého území) klást k tíži či na něj nahlížet jako na nezákonné (resp. k němu nepřihlížet). Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 7 As 144/2012-53 o neaplikovatelnosti územního plánu pro jeho nezákonnost, na nějž poukazoval žalovaný, tudíž na danou situaci nepřiléhají.

S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že pokud žalobce od počátku celého správního řízení namítal nesoulad dodatečně povolované stavby s podmínkami existujícího (dříve vydaného) územního rozhodnutí, jehož účinky dopadají na lokalitu, v níž se má nacházet dodatečně povolená stavba, potom nebylo možné jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby zamítnout s tím, že územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002 je pro danou stavbu bezpředmětné. Žalovaný tudíž vypořádal odvolací námitky žalobce s odkazem na právní argumentaci, s níž se zdejší soud nemohl ztotožnit, a proto

musel napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o návrh žalobce, aby soud věc nejen vrátil, ale též nařídil žalovanému vydat rozhodnutí, jehož výrok žalobce připojil, zde je soud nucen konstatovat, že právní úprava řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. mu vydání takového výroku neumožňuje (viz § 76 a § 78 s. ř. s.). V dalším řízení proto bude žalovaný pokračovat v odvolacím řízení, v němž bude muset v rámci přezkumu odvolacích námitek žalobce zohlednit, že mezi záměry územního plánování [§ 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] je v daném případě nutno zařadit i územní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2002. Právním názorem vysloveným zdejším soudem v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci ve lhůtě, kterou soud stanovil na 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud dále podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádná z osob zúčastněných na řízení, neboť soud jim v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by jim právo na náhradu nákladů přiznal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová